

[Aksel Larsen.]

af 21 års valgret til kommunale valg. Man motiverede dette med, at nu havde de partier — eller det parti —, der er officiel modstander af valgret til ungdommen, lovet saglig medvirken til arbejdet på en forfatningsrevision, og at denne følgelig kunne ventes gennemført i en nær fremtid. På dette grundlag sluttedes et kompromis om 23 års valgret til kommunale valg, og de 21 år blev stemt ned.

Det var i marts. Siden da er der gået trekvart år. Det er ikke for meget sagt, at trods en del møder i visse af forfatningskommissionens underudvalg har fremskridtene i arbejdet været meget små, så små, at udsigterne til et resultat på forårsforligets præmisser er vanskelige at få øje på — for slet ikke at tale om udsigterne til at få en ny og bedre forfatning, inden den nuværende ungdom har nået oldingeaalderen.

Vi mener derfor, at alt taler for at optage spørgsmålet om den kommunale valgretsalder til fornyet behandling og at gøre det nu, så de 21-årige kan komme til at stemme første gang ved de kommunale valg i første halvdel af marts 1950. Vi er iøvrigt, som vi tidligere har udtrykt, af den mening, at kun ved at benytte det ifølge partiprogrammerne og partierklæringerne eksisterende flertal for 21 års valgretsalder til nu at indføre den på det kommunale område kan man knække modstanden mod 21 års valgret til rigsdagsvalgene.

Forslaget om at ophæve skattebetingelserne har ikke på samme måde relation til forfatningsforhandlingerne. Men det er et forslag om at udrydde de værste rester af den privilegerede valgret, et forslag om ikke at indskrænke valgretten på det kommunale område gennem en økonomisk census.

Det er ganske urimeligt, at ansættelse til kommuneskat er en betingelse for at komme på den kommunale valgliste. Der er jo adskillige mennesker, hvis indtægter og øvrige forhold er sådan, at de ikke er pligtige at betale skat, eller at kommunen kan undlade at sætte dem i skat. Som loven er nu, forlanger man, at disse mindrebedemlede alligevel skal lade sig sætte i skat for at få lov at stemme på valgdagen. De skal altså ligefrem købe sig valg-

retten. En så urimelig og udemokratisk bestemmelse bør ophæves.

Men bestemmelsen om, at man skal have betalt sin pålignede skat for en vis periode som betingelse for at kunne udøve valgretten, er i virkeligheden lige så urimelig og udemokratisk. Mange mindrebedemlede kommer påviseligt uden egen skyld i skatte-
restance og bliver altså straffet for deres fattigdom eller for de ulykker, der i form af arbejdsløshed, sygdom el. lign. har ramt dem, ved at blive frataget valgretten.

Alene den omstændighed, at sådanne indskrænkninger ikke findes i valgretten til rigsdagen, alene den omstændighed, at man dog ikke mener, at skattebetaling til staten bør være betingelse for at kunne deltage i valget af statens lovgivende myndighed, belyser det udemokratiske i, at man ikke forlængst har gennemført den nu af os foreslåede reform på kommunevalgenes område.

Endelig må man indrømme, at når rigsdagen, som den gjorde det i 1945, udtrykkelig beslutter, at selv det groveste skattesnyderi ikke skal have valgretsfortabende virkning, så er det med et mildt ord sagt uanstændigt, at fattige folks skatterestance skal have valgretsfortabende virkning.

Jeg håber derfor, at folketinget vil op-høje dette forslag til lov. Der er så meget mere grund til at gøre det netop nu, som tiderne for småkårsfolk er meget strenge på grund af den bølge af prisstigninger, der har sat ind.

Jeg anbefaler lovforslaget til folketingets velvillige og — som jeg håber det — hurtige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Bertel Dahlgaard* til statsministeren.

Vil statsministeren overfor folketinget redegøre for, hvorfor der er truffet beslutning om, at der ikke i år gennem statsradiofonien kan sendes personlige julehilsener til Færøerne.

Bertel Dahlgaard: Jeg har tilladt mig at stille følgende spørgsmål til statsmini-